

И само една стѣна ги дѣли!

И когато тя погледна стѣната, дойде ѝ на умъ за
мъжа ѝ.

Той е сжщо като тая стѣна, — се замисли Ана.

Защо тая стѣна се изпрѣчи прѣдъ нея?

И въ нея се възмогнаха сили: тя поиска да срине
тая стѣна.

Стисна плѣсници, изправи се прѣдъ стѣната, готова
да блѣсне съ гърди.

Но стѣната, все тѣй мълчелива и хладна, като че
се вживи прѣдъ нея и не се уплаши. Подкосиха се кра-
ката ѝ и задъхана спусна се на диванчето.

Наоколо бѣше нощъ, въ чийто тъмни вълни се да-
вѣха слабигѣ зари на мъждеющата лампа.

Ала дълго почива на диванчето, вслушана въ нощ-
ната тишина, гдѣто нищо друго се невиждаше освѣтъ
студената бѣла стѣна. — И колкото повече гледаше стѣ-
ната, толкова повече усѣщаме, че нѣщо засѣда на
гърди и почваше да я души.

Гърдитѣ ѝ се задушиха и тя скочи да иде при не-
го да му разкаже болкитѣ си: ала вратата се отвори по-
лека и той влѣзе.

Тя се спустна къмъ него.

— Тихо, — промълви той, бояйки се да не чуе
майка ѝ.

— Ти дойде тъкмо на врѣме: инкъкъ азъ щѣхъ да
дойда.

Той я погледна и като хвана ржката ѝ, отведе я
на диванчето.

— Колко си развълнувана! — едва проговори за-
даханъ той.

— Не може да бжде спокоенъ овзи, който е рѣшилъ
да тури край на пристувки и . . .

— Ти си . . . какво е?

— Азъ ще му съобщя — се вълнуваше тя. Повече
не мога тѣй! . . .

— Стига, стига толкова!

— Щомъ живота ви е станалъ невъзможенъ! Най
сетнѣ! —

Той заговори нерѣшително и все се боеше да до-
свърши мисълта си.

— Нали! Нали! — го прѣсѣче тя. И като хвана съ